

jelo, koje se stavlja na stol nakon dovršenog obroka (sir, voće, kompot)«, a u Vujaklijinu: »prislačci, posljednji deo obeda (sir, voće, poslastice)«.

Riječ *zahlada* u gornjem značenju živi na široku području u Bosni. Kad se na svečanim objedima kod muslimana mijenjaju jela, slano pa slatko, pa opet slano, slatko, slano, slatko, na kraju dođe *zahlada*, a to su obično: sùtlija ili sùtlijāš (riža kuhana u zaslađenu mlijeku, a može se mjesto šećera staviti i malo soli!), hòšaf (kuhano sušeno ili svježe voće i ohlađeno), boróvničevo (kompot od borovnica), almāsija (slatka želatina) i kiselo mlijeko. To sve obično dođe istovremeno na sofru (sto) i svemu tome se rekne *zahlada*, jer se služi hladno. U Hercegovini se tomu rekne: *hládnī sūdi*.

Zāhladu ili *zāladu* imaju i druge skupine u Bosni na svečanim objedima, osobito slavama. Na selima je *zahlada* svakako skromnija nego u gradovima, a najviše puta se sastoji od samog *hošafa* ili sama kisela mlijeka, rjeđe od oboga.

Zahlada se obično i priredi dan ili dva prije svečanog ručka ili večere.

Pričao mi je jedan lovac, kako je davno prije Prvog svjetskog rata prisluškiavao razgovor čobančadi, kad su im ovce plandovala, negdje na Romaniji, a oni jeli skromnu užinu iz torbe.

Jedno je reklo: »Bôgo môj, šta li car rúčā?«

»Šta ruča!« odgovorilo je drugo. »Ljēba somúna i grāa pasúlja, òd luka srédinē i mèda zāladē.«

Eto, to je bio vrhunac sladokúštva, kako ga je zamišljalo bosansko pastirče: somun — bijeli kruh iz gradske pekare, grah u zrnju bez mahuna, sredina od luka bez ljupine i pérā i — med kao *zahlada*.

Začudno je, da riječ *zahlada* nisu zabilježili stariji naši leksikografi, a ne sjećam se, da sam je našao u tekstovima naših književnika, pa ni onih iz Bosne. Možda bi je bilo potrebno uvesti mjesto tuđice *desert* u književni jezik, makar i preko ugostiteljskih jelovnika!

O NAZIVU ZA GLAGOLE SA DVA VIDA I POVODOM TOGA

Nikola Rončević

U svojoj radnji *Aorist u hrvatskom jeziku*, koju sam napisao na početku godine 1941., a koja je objavljena u posebnoj knjižici u jesen godine 1956.,¹ ja sam, među ostalim, govorio i o glagolima, koji po glagolskom vidu (aspektu) mogu biti i trajni i trenutni (imperpektivni i perfektivni), te sam tom prilikom stvorio i poseban pridjev, t. j. naziv za njih: *dvovidan*, dakle: *dvovidni glagoli*. Tako je bilo u rukopisu god. 1941., tako je i u

¹ N. Rončević, *Aorist u hrvatskom jeziku*, Zagreb 1956.

knjižici štampanoj god. 1956. Poseban i jedinstven naziv za te glagole bio mi je u mojem raspravljanju potreban, da bih mogao lakše operirati pojmom, koji označuje, a morao sam ga (t. j. naziv) god. 1941. sam načiniti, jer ga prije toga u našoj stručnoj literaturi, koliko bar ja znam, nije bilo. (Uz to sam načinio i opozitum: *jednovidan*, također god. 1941.) Ali ni poslije toga, t. j. u literaturi objavljuvanom poslije god. 1941., nisam nigdje naišao na takav ili sličan naziv sve do god. 1955. Istom te godine, 1955., pojavio se u časopisu *Naš jezik*, n. s., knj. VI., str. 243., i to u članku P. Ivića, naziv, koji se od spomenutog mogjeg naziva razlikuje samo po završnom sufiksu (formantu): naziv »*dvovidski*«. Ja ne znam, je li pisac članka (Ivić) prije toga gdje čuo za moj naziv *dvovidan*, ali da bi to moglo biti, zaključujem iz njegovih riječi, jer je on na mjestu, gdje je prvi put upotrebio taj naziv, napisao: »sa takozvanim dvovidskim glagolima«, iz čega izlazi, da ga nije sam izmislio. (A čuti ga je mogao, jer sam ja sa svojom radnjom upoznao neke stručnjake već davno, dok je bila u rukopisu, i osim toga upotrebio sam tu rukopisnu radnju u neku ruku i javno, tako da ni moj naziv nije morao biti tajna.) Godinu dana kasnije, t. j. u jesen 1956., ja sam, kako sam već rekao, izdao svoju knjižicu *Aorist* u hrvatskom jeziku, i u njoj, naravno, zadržao svoj naziv u onom obliku, kako sam ga načinio god. 1941., t. j. sa sufiksom *-(a)n: dvovidan*. Ali nekoliko mjeseci poslije toga, t. j. na početku godine 1957., pojavio se taj naziv opet sa sufiksom *-ski (dvovidski)*, ovoga puta u časopisu *Jezik* (godište V., str. 81., veljača 1957.), u članku M. Kravara, koji ga, doduše, daje samo pod znacima navođenja (»*dvovidski*«) i uz napomenu, da je bolje: *vidski neutralan*.

Činjenica, što sam ja u svojoj rukopisnoj radnji god. 1941. i u štampanoj knjižici god. 1956. upotrebio izraz (lik) *dvovidan*, i druga činjenica, što je u »*Našem jeziku*« god. 1955. i u »*Jeziku*« god. 1957. upotrebljen lik *dvovidski*, od kojih ovaj drugi lik (»*dvovidski*«) ja ne bih preporučio, a uz to i okolnost, što je moja spomenuta knjižica malo poznata, tako da je iz nje samo malen broj ljudi mogao i saznati za moj izraz — sve to potaklo me je, da napišem i ovaj članak, te da u njemu iznesem i razloge, zašto smatram, da između dva predložena lika treba izabrati lik *dvovidan*.

Da bi se to moglo ocijeniti, moramo u prvom redu razmotriti tvorbu ovakvih pridjeva u svezi s pridjevskim značenjem njihovih sufiksa, zatim i druge elemente njihove tvorbe.

U gramatikama pridjevi se po značenju dijele obično u tri grupe: *kvalitativni* (koji znače *kakvoću*), *posesivni* (koji znače *pripadanje*), *materijalni* (koji znače, od čega je što). Ali u svezi sa sufiksima vrši se i preciznija dioba (premda u gramatikama ostaje često nejasna), tako da se dobiva znatno više (oko deset) pridjevskih značenja, iz čega se onda vidi, da ih je i teško svrstati u one tri grupe. Osim toga, ima dosta pridjeva i pridjevskih sufiksa, koji imaju više značenja i koji pripadaju po dvjema od onih triju glavnih grupa.

A kako je s pridjevskim sufiksima *-(a)n* (određ. *-ni*) i *-ski*? Oni se u jednom dijelu primjerā dotiču, t. j. miješaju (o tom ću dalje govoriti), ali glavna masa, t. j. najveći broj pridjeva s tim sufiksima može se po svojim značenjima u našem jeziku ipak lijepo svrstati u dvije različne kategorije, t. j. može se bar izvršiti polarizacija. Nešto pomoći za takvo svrstavanje može se ovdje ondje i u gramatikama naći, ali jasne kategorizacije (koja bi me potpuno zadovoljila) i jasnog razgraničenja ipak nisam nigdje našao. Zato ću ja ovdje pokušati da na temelju primjerā, t. j. na temelju naše govorne prakse, utvrdim ono, što se iz te prakse može razabrati, a što nam je za rješenje naprijed postavljenog pitanja potrebno. U svojoj analizi služit ću se, naravno, i onim, što je iz gramatikā manje više poznato.

Sufiks *-(a)n* postao je od *-vn*, i zato je *-a-* u njemu nepostojano. Taj sufiks može biti i proširen, tako da pored *-(a)n* imamo i *-ov(a)n*, *-ev(a)n*, *-t(a)n*, *-et(a)n*, *-ovet(a)n*, *-ah(a)n*, *-š(a)n*, i dr. Neki od ovih proširenih sufiksa imaju i posebnu svoju nijansu značenja, ali ja u te nijanse ne ću ovdje ulaziti, jer one nisu odlučujuće za utvrđivanje glavnih kategorija značenja, te se u tom smislu svi ovi sufiksi svode na *-(a)n*. Ovdje ću navesti najprije pridjeve, iz kojih će se vidjeti glavno značenje ovoga sufiksa. To je, bez sumnje, značenje kakvoće. Evo takvih pridjeva: *hladan*, *gladan*, *svijestan*, *dremovan*, *griješan*, *mastan*, *nestašan*, *rodan*, *čudan*, *polovan*, *slavan*, *živahan*, *bijesan*, *mladahana*, *bijedan*, *bujan*, *bolestan*, *ponosan*, *logičan*, *obilan*, *oskudan*, *uredan*, *besmrtan*, *klasičan*, *oštrouman*, *dvokrilan* (*dvokrilni*), *žalostan*, *ružan*, *sebičan*, *različan*, *jasan*, *plavetan*, *vremešan*, *dužan*, *koristan*, *oblačan*, *razuman*, *stidan*, *blatan*, *taman*, *tijesan*, *vrijedan*, *ljubazan*, *strašan*, *egzotičan*, *zlovoljan*, *energičan*, *jednostavan*, *vrletan*, i t. d. Svi ti pridjevi znače, kakvo je što ili kakav je tko, i to je, kako rekoh, glavno, dominantno značenje pridjevā sa sufiksom *-(an)*, jer ih je s tim značenjem daleko najveći broj. Pod značenje kakvoće u širem smislu mogu se svesti i pridjevi kao *znatan* (koji znači količinu), *budan* (koji znači stanje), a nije daleko ni *zlatan* (koji znači, od čega je što), osobito kad se upotrebi u apstraktnom značenju (*zlatno dijete*), i još gdje koji ovakav, kakvih je inače malo sa sufiksom *-(a)n*. Naprijed navedeni pridjevi zadržavaju svoje značenje kakvoće, naravno, i u određenom obliku. Ali ima pridjeva s ovim sufiksom, koji se samo u određenom obliku i govore. Na njih moramo posebno pripaziti. Neki od njih ostaju još u krugu značenja kakvoće, na pr. *nosni* (glas), *radni* (dan), *kupovni*, *glavni* (nekada se govorilo i *glavan*), pa donekle i *dvojezični* (rječnik), i dr. Ali drugi ovakvi pridjevi već izlaze iz ovoga kruga i dobivaju značenje pripadanja (u širem smislu), na pr. *sveučilišni*, *kućni*, *pravni* (fakultet), *autobusni* (vozni red), *državni*, *klasni* (klasna borba), *pravoslavni*, *aspektni* (= vidski), *narodni*, *zemni* (plin),

fiskalni (po latinskom), pa i *vrhovni* (sud), a donekle i *zapadni*, *istočni*, i dr. Ove pridjeve na *-ni* još ćemo spominjati.

Sufiks *-ski* postao je od *-vski*, te zato izaziva u određenim slučajevima i glasovne promjene (palatalizaciju i dr.), tako da smo dobili još i *-čki*, *-ški*; a u kombinaciji s drugim sufiksima opet *-ovski*, *-inski*; i dr. Ni ovdje se ne moramo obazirati posebno na svaku ovu varijantu istoga sufiksa, jer nam je prvi cilj da istaknemo glavno značenje, a ono se može naći u svim ovim varijantama. To je pak značenje pripadanja u širem smislu, kako pokazuju ovi primjeri: *muški*, *ženski*, *bratski*, *očinski*, *čovječanski*, *ljudski*, *radnički*, *stanarski*, *lučki*, *zadarski*, *osječki*, *požeški*, *bečki* (kongres), *hrvatski*, *srpski*, *engleski*, *pisarski*, *proročki*, *lovački*, *zagorski*, *evropski*, *afrički*, *gradski*, *carski*, *begovski*, *republički*, *trojanski* (rat), *konjski*, *gorski*, *zidarski*, *školski*, *ribarski*, *starački* (dom), *djevojački*, *đurđevački*, i t. d. Većina ovih pridjeva znači pripadanje množini (a često i takvoj jednini, koja je zapravo kolektiv), ali u starijem jeziku neki su od njih mogli značiti i pripadanje individuumu, pa tako nalazimo i danas još u dijalektima; na pr. u pjesmi: Livada je *djevojačka* (= djevojinica); čija je djevojka? S druge strane opet mnogi od ovih pridjeva mogu imati još općenitije značenje, t. j. mogu značiti pripadanje nekoj vrsti uopće, a to je već sasvim blizu značenju kakvoće. Evo nekoliko takvih primjera: *ruski* (čaj), *bečki* (odrezak), *lovačka* (puška), *materinski* (jezik), *carsko* (grlo u Miloša), *očinski* (savjet), *starački* (izgled), *junački*, *đavolski*, *vinski* (ocat), *lavovski* (dio), *profesorska* (zaboravljivost), *bećarski*, i dr. Ako dobro pregledamo ove primjere, vidjet ćemo, da se oni za nijansu ipak razlikuju od pravih kvalitativnih pridjeva, bar po tom, što zadržavaju mogućnost da znače i pripadanje.²

Šta iz svega ovoga možemo razabrati? Mislim, da se iz cijeloga ovoga pregleda može jasno vidjeti, koja su glavna značenja navedenih sufiksa: za sufiks *-(a)n* (*-ni*) to je značenje kakvoće (kvalitativno), a za sufiks *-ski* to je značenje pripadanja (posesivno) u širem smislu. Vidjeli smo, doduše, i to, da se ovi sufiksi na granicama svoje porabe i dodiruju. Osobito smo to vidjeli kod nekih pridjeva na *-ni*, gdje taj sufiks (*-ni*) preuzima funkciju sufiksa *-ski*, t. j. znači pripadanje. Ovo posljednje možda se nešto češće događa na zapadnom području našega jezika nego na istočnom, ali nije rijetko ni na istočnom, kako pokazuju primjeri. No bez obzira na sve to, naše osjećanje za glavna značenja tih sufiksa nije ni najmanje pomućeno.

A sada, kako se prema svemu ovom odnose likovi *dvovidan* i *dvovidski*? Kad sam ja godine 1941. pravio naziv *dvovidan*, imao sam u svijesti značenje, koje i danas imam, t. j. otprilike: »onaj, koji ima dva vida«,

² Pravo i čisto značenje kakvoće dobivaju neki od tih pridjeva, samo kad postanu prilozima. Ali ja ovdje ne govorim o prilozima.

»koji je sa dva vida«, ili možda i »koji je od dva vida«; u prvom redu dakle značenje *kakvoće*, a tom značenju, kako smo vidjeli, odgovara sufiks *-(a)n*, dakle lik *dvovidan*. I nije mi ni padalo na um, da taj pridjev načinim s onim drugim sufiksom. Zato sam se godine 1955. prilično začudio, kad sam pročitao u spomenutom članku u »Našem jeziku« lik »*dvovidski*«; ali sam ipak pokušao, i da objasnim sebi taj lik. Došao sam do zaključka, da je pisac vjerojatno imao u svijesti značenje »onaj, koji pripada dvama vidovima«, koje bi se značenje za nuždu moglo također pretpostaviti. Ali, je li opravdano davati prednost ovom drugom značenju? Mislim, da nije; a mislim, da mi to potvrđuje i netko drugi, koga ću malo dalje spomenuti. Osim toga, kad bi se i uzelo u obzir i ovo drugo značenje (značenje pripadanja), opet se ni u tom slučaju ne bi morao uzimati sufiks *-ski*, jer i sufiks *-(a)n*, bar u svojem određenom obliku (*-ni*), može obuhvatiti, kako smo vidjeli, i ovo drugo značenje.

Pa šta je onda još navelo Ivića, da načini lik »*dvovidski*« (jer pretpostavljam, da ga je on načinio)? Mislim, da tome treba tražiti objašnjenje i u onim »drugim elementima tvorbe« (kako sam naprijed rekao), t. j. da treba voditi računa i o tom, da se ovdje radi o složenoj riječi, a neke složene riječi ovoga tipa — ne prave se jednako na cijelom području našega jezika. Istina je, doduše, da se i na istoku i na zapadu jednako govore na pr. ovi složeni pridjevi: *gològlav*, *goldòrvat*, *tvrdòglav*, *praznòruk*, *dugòreč*, *tròstruk*, *petòkrak*, *brzòplet*, i mnogi drugi. Ali je istina i to, da se samo na istoku piše i govori: *kratkovid*, *dalekovid*, *tjesnograd*, dok na zapadu mjesto toga imamo *kratkovidan*, *dalekovidan*, *tjesnogradan*. Zato lako može biti, da oni, koji govore *kratkovid*, *dalekovid*, osjete likove na *-an* kao neku tautologiju, t. j. može im se učiniti, da je tu sufiks *-(a)n* suvišan. U tom bi, dakle, također mogao biti jedan dio uzroka, što se na istoku nije pojavio lik *dvovidan*, nego *dvovidski* (premda je mogao biti načinjen i lik *dvòvid*, ali ovo nije načinjeno). Međutim, ovdje ima i jedan nesporazum, koji se tiče akcenta (a po tom i tvorbe) likovā *kratkovidan* i sličnih. Oni, koji govore *kratkòvid*, *dalekòvid* (takav je akcent), vjerojatno misle, da je i u duljem liku samo taj isti akcent: *kratkòvidan*, *dalekòvidan* (iz čega bi onda izlazilo, da je *kratkovidan* i načinjeno od *kratkòvid*), a vjerojatno da je netko mislio, da samo tako i mora biti, jer se tako nalazi zabilježeno i u rječnicima. Otud je onda moguć i onaj osjećaj »tautologije« ili »pleonazma«, koji sam naprijed pretpostavio (moguć kod onih, koji govore *kratkovid*), t. j. osjećaj, kao da je od gotovoga pridjeva izveden pridjev istoga značenja. Ali toga osjećaja ne samo da nema kod onih, koji ne govore *kratkovid*, nego ne bi trebalo uopće da ga bude, jer akcent duljega lika ne mora biti, a obično i nije, *kratkòvidan* (tako može biti, ali tako se rijetko govori). Obično se govori *kràtkòvidan*, *dàlekòvidan*, isto kao i *jèd-nostāvan*, *sūhopāran*, *hlādnokēvan*, *tòplokēvan*, *pōvōljan*, *čūdotvōran*, *kràt-*

kotrājan, i dr. Prema tome je onda i *dvōvidan* (i *jēdnovidan*). I ne treba misliti, da je takav izgovor nepravilan. On se može u tvorbi ovih složenica objasniti ovako: Od sintagme (u genitivu) *kratka vida* preko zamišljene imenice **krātkovid* (koja se ne govori) načinjen je pridjev *krātkovidan*; tako i od sintagme *dva vida* preko zamišljene imenice **dvōvid* — pridjev *dvōvidan*; i tako u svim ovim slučajevima.³ Ako se sve ovo bude imalo na umu, onda se likovi *kratkovidan*, *dalekovidan* i sl. ne će nikome činiti pleonastični.

A sada još nešto u prilog lika *dvōvidan*. Rekao sam, da se ovakvim likom, sa sufiksom *-(a)n*, iskazuje značenje kakvoće i da je to baš ono značenje, koje nam u prvom redu treba. Da je tako, mislim, da nam potvrđuje i Belić, koji je u najnovijoj knjizi Južnoslovenskog filologa objavio članak pod naslovom *O glagolima sa dva vida* (JF XXI, god. 1955-1956). Tu već iz naslova vidimo (a tako je i u toku cijeloga članka), da on te glagole zove glagolima »sa dva vida«, što ne može značiti drugo nego kakvoću. (To se jasno vidi također iz rezimea na ruskom jeziku, gdje naslov glasi О глаголах имеющих два вида). Inače, Belić nema ni »dvovidan« ni »dvovidski«, niti je uopće upotrebio bilo kakav jedinstven naziv za te glagole. A ni kod drugih pisaca, koje spominje u tom članku, ne spominje nikakav jedinstven naziv. Spominje samo, da je Karcevski u svojoj raspravi *Système du verbe russe* (Prag 1927.) upotrebio naziv »verbes d'aspect incertain«. Ali Belić odbacuje taj naziv.⁴

Napokon, ima još jedna važna indikacija, koja nas upućuje upravo na lik *dvovidan*. To su nazivi *perfektivan* i *imperfektivan*, koji eto imaju isti sufiks *-(a)n*, a po svojem pridjevskom značenju isti su, naravno, kao i naziv *dvovidan*, jer su to paralelni pojmovi. Svaki od ta tri naziva kazuje u prvom redu, k a k a v je neki glagol. A to značenje, kako smo vidjeli, može se mnogo lakše osjetiti u sufiksu *-(a)n* nego u sufiksu *-ski*.

Ovaj članak napisao sam s glavnom željom, da pomognem utvrđivanju naše što bolje terminologije, upravo jednoga termina u ovom slučaju. A usput — nadam se, da će ovdje naći nešto za sebe i oni, koje zanima tvorba sličnih riječi uopće.

³ Ovakve zamišljene prelazne tvorevine (koje služe kao »posrednici«) spominju se i drugdje u nauci, a nije ih teško ni zapaziti.

⁴ S likom »dvovidski« ne treba brkati nesloženi pridjev *vidski*, koji Belić upotrebljava i koji jest opravdan (jer znači pripadanje; premda ne bi pogrešno bilo ni *vidni*). Baš poraba izraza *vidski* može samo još pojačati našu odlučnost da odbacimo »dvovidski«, jer bi se »dvovidski« moglo shvatiti i kao slijepljena složenica sa značenjem otprilike: »dva puta vidski«.

OKUS I UKUS

Milan Šipka

Često se zamjenjuju ove dvije i po obliku i po značenju različite riječi. Zapravo, jedna od njih (*okus*) upotrebljava se u oba značenja. U našoj savremenoj literaturi, i naučnoj i umjetničkoj, ima mnogo primjera takve upotrebe, naročito u istočnim književnim krugovima, gdje ne priznaju riječ *okus*. Zato je potrebno utvrditi značenje jedne i druge riječi i razgraničiti njihovu upotrebu.

Imenica *okus* nastala je u našem jeziku prema glagolu *okusiti* (lat. *delibo* 1), što znači malo od čega u usta uzeti. (Isp. *Nisam cijeli dan ništa ni okusio.*) Već sama srodnost s tim glagolom jasno govori o porijeklu i značenju ove riječi. Kad čovjek nešto okusi (neko jelo, na primjer), on u ustima osjeti slast, gorčinu i sl. To specifično osjećanje u ustima, koje se stvara, kad nešto okusimo, zove se *okus* (lat. *delibatio*).

Različite tvari izazivaju u našim ustima različit okus. Upravo po tome mi pojedine tvari i raspoznavamo. Kažemo, na primjer, paprika je ljuta, morska voda je gorka (ili slana), kupus je kiseo, med je sladak i t. d. Znači, pod pojmom okus mi razumijevamo i osnovno svojstvo tvari, koju kušamo.

Evo jedan konkretan primjer:

Zagrizemo li (t. j. *okusimo*) jabuku, osjetit ćemo ili slast ili kiselinu. To posebno osjećanje je okus. Kušanjem jabuke u našim ustima stvoren je sladak ili kiseo okus. To je u isto vrijeme i naše mjerilo za određivanje jedne od osnovnih osobina zagrizene jabuke, pa kažemo: jabuka je slatka (ili kisela) — misli se okusa — ili jabuka ima sladak (ili kiseo) okus.

Ima tvari, koje u našim ustima ne izazivaju nikakvu reakciju. Za takve tvari kažemo da nemaju okusa, ili da su bez okusa. Tako nas kemija uči, da je kisik bezbojan plin, bez mirisa i okusa.

Neki pod pojmom okus razumijevaju i samo osjetilo, čulo (organ) okusa. U Broz-Ivekovićevu »Rječniku hrvatskoga jezika«, Zagreb, 1901., na str. 890. riječ *okus* daje se u ovakvom kontekstu: »koje li grčilo oćutje okus njegov, Stulli«. Ovdje se dakle okus uzima kao osjetilo.

U savremenoj literaturi nisam našao slične upotrebe. Mi znamo, da je organ za primanje osjeta okusa jezik sa sistemom bradavica, a to ne možemo nazvati okusom, pa riječ okus u ovom smislu ne bi valjalo upotrebljavati.

Znači dakle, da pod pojmom okusa treba razumijevati samo dvoje:

- 1) specifično osjećanje u ustima, koje se stvara, kad nešto okusimo, i
- 2) osnovno svojstvo tvari, koju kušamo. (To svojstvo zapravo i nije ništa drugo nego opet ono osjećanje, ona fiziološka reakcija u našim ustima.)

Riječ *okus* ima sasvim drugo značenje. Ono je mnogo šire nego značenje riječi okus. To ćemo najbolje utvrditi na primjeru. Vratimo se opet